

ב'יאור בדרכן אפשר

ביאור בדרכ אפשר

ב) **ויש** **לקיים** **זה** **את האמור על** **שלמה** **היא על ידי** **הփיכה** **האויב** **לאוהב והו "ירוחק"** **לקרוב** **עם פרשת השבעע**, **פרשת יציא**, **של אחריו שנאמר** **ויאכז יעקב מבאר שבע וילך חRNA**¹⁰, **דקאי** **שהכוונה** **(לפי פנימיות הדברים)** **היא על רירית הנשמה** **מקורו** **חוכבה הרוחנית** **למעלה** **באלוקות** **למיטה**¹¹ **להתלבש** **בגוף גשמי** **בעולם הזה** **(פידוע ב')** **הפיירושים בחרנה**¹², **האמור** **כאן בעקב אבינו אם קאי על מלכותו**, **או למשה יותר**, **שקאי על בריה-איךירה-עשיה**, **לפי פירוש אחד הכוונה** **ליציאה** **וירודה של אויר אלוקי מקורו** **עלין עד ספירת המלכות שבعلوم האצלות**, **העולם הראשון והגעה** **ביוור מארבעת העולמות הרוחניים** **הכללים**. **ולמורות שמודרב בדרכה אלוקית געלית**, **הדריך נחشب ירידת כי** **לעומת האין-סוף עצמו גם עולם האצלות** **הוא עולם עם הגדרות** **מסויימות ומספרת המלכות היא הדרגה** **האחרונה והתחמונה** **מבנה עשר הספירות**, **ולפי הפירוש השני הכוונה** **ליירודה למיטה יותר**, **לעולםות בריה- יציריה-עשיה** **שלטת מעולם האצלות** **ובכם האור האלוקי יורד יותר**. **ובעוד** **שבצלות אין כל נסינת מקום** **למציאות של נבראים**, **בלעולמות אלה**, **בכל עולם לפי עניינו**, **המציאות של נבראים מתקבלת ביטוי מסויים דוחה** **היציאה מהקדושה העילנית לחוץ** **לאזרן**, **"חרונה"**, **המסמלת את ירידת האור האלוקי מלמעלה למטה**, **למלכות האצלות או לעולמות בריה-יציריה-עשיה**, **ירודה זו היא ענן רירית הנשמה** **למשה**, **ובפרוטיות יותר קאי המשוג "חרן" על ענן** **הנשמה** **למשה**, **ולאחר האמירה הכללית הזו הנרמות**, **כאמר**, **ב' ויאכז יעקב הנשמה**¹³, **כברא שבע וילך חRNA**, **ممישיק הפתותב**¹⁴ **לבריה יעקב אבינו**, **אם יהיה אלקים בית אבי והיה הוי**, **ליהם ליאכז ולברני עמדרי ושמרני גו**, **ונתן לי להם לאכז ולברג ללבוש ושבתי בשלום אל בית אבי והיה הוי**, **לי לאלקים**.

היפך הקדושה⁵, ובכון של פירוד והיפך האחדות, מכובה בביטול
וחסידות שחקיפות הטעורא-אהרא שם היפך הקדושה נקראים "טורו
פירודא", הרם הגומרים פירוד, על שם הישות והיפך הביטול, בניגוד
לקדושה שהיא ביטול ואחדות וכמו שמצוין בתורה בעשׂוּ שְׁהִיוּ לוּ⁶

רק שׂש נפשות, ומכל-מקום
בכתב⁶ נפשות לשׂוֹן רבים, כי עניין של היפך הקדושה⁷
כל אחד הוא יש' ומציאות נפרדת בכתב
עצמה, ובכל זאת הינה על-ידי קעב⁸
העבורה דרבנבים הוי עמדרי,⁹
שעוושים גם קעבנבים שיזהו¹⁰
עמדרי, ובמקרים להיו יש' ומציאות
נפרדת הוי עמדרי, הינו ביטלים
לקדושה ואלוקות איזו בעשיות¹¹
הקדשה בשלום כי האובי מתבלט¹²
לגמרי ומתחפץ מאובי לאוהב.¹³
וכמאמיר בפזתיננו ז"ל בגמרא
על פסוק⁸ שלום שלום¹⁴
לרחוק ולקרוב, לרוחק¹⁵
שנעשרה קרוב ולכך המכון מקדים¹⁶
שלום לרוחק לפני שלום לקרוב¹⁷
(ובלשון הגמרא: "... אמר רבי אהה,¹⁸
מקומות שבعلוי תשובה עונדרין צדקים¹⁹
גמורים אינם עומדים, שנאמר שלום²⁰
שלום לרוחק ולקרוב, לרוחק בראשית²¹
(בתחילה) והדר [אחר כן] לקרוב²²).
היני שעל-ידי העבורה²³
לעשות מרחוק קרוב, להפוך²⁴
את האובי לאוהב (כעבודת התשובה
שהה מדבר בגמרא, שהיא הפיכת²⁵
הרוחק לקרוב)²⁶ בעשׂה ב'²⁷
פעמים שלום כלשון הכתבו הנזכר²⁸
שנאמר בו "שלום" פעמים. וכמו כן גם בפסוק זה, "פירה בשלום",²⁹
שעל-ידי העבורה לעשות מרבנים שהם נפרדים ובעל ישות³⁰
(רחוק) עמדרי (קרוב), שהוא עניין הביטול והאחדות, בעשׂה פירה³¹
בשלום, בשלום דיקא, הכתוב מגדיש שהפדייה היא בשלום, להוורת³²
שהזו שלום בדרגה נולית שנובעת מהזהפה ה"רבנים" ל"עמדרי",³³
כמו התהफכות ה"רחוק" ל"קרוב" ולכך הפדייה בשלום היא בעצם ב'³⁴
שלום.³⁵

5 ראה אואה"ת שם (ע' רט). 6 רישלח לו, ו. 7 ברכות לד. ב. 8 ישע' נז. יט. 9 ראה גם רד"ה פדה בשלום באואה"ת נ"ך ח"ג ס"ע אישת. 10 ר"פ ויצא (כח, י). 11 אוור החיים פרשנתנו (ויצא) כח, יד. ד"ה ויצא תר"ל, תר"פ טרפ"ז. ועוד. וראה ד"ה מי מנה פ"ג ואילך וד"ה והי' שרarity יעקב פ"ב תשח"י "תו"מ חכ"ג ע' 119 ואילך; ס"ע 173 ואילך. 12 ראה ביאורי הזהר פרשנתנו (ויצא) – לאדמו"ר האמצעי טז, ג ואילך. יז, ד ואילך. ולאדמו"ר הצע"ץ ח"א ע' צז. דروسים שבעהרה הקודמת. 13 ראה ב"ר פס"ח, יג. רמב"ן ריש פרשנתנו (ויצא) מפדר"א. וראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 153 ואילך. שם ע' 355 ואילך. 14 שם, כיכב.